

kunde Loven ikke komme til Anvendelse. Jeg tror egentlig ikke, at det var Meningen fra Lovgivningsmagtens Side, da man vedtog Loven, jeg tror egentlig ikke, at man tænkte sig, at Loven ikke skulde kunne blive anvendt i saadanne Tilfælde, særlig ikke naar Pantet var bleven formindsket; i alt Fald finder jeg for mit Vedkommende, at det er at begrænse dens Anvendelse for stærkt, at det fører til store Ubilligheder, og det saa meget mere som Grænsen der er temmelig let at omgaa. Er der f. Eks. en Mand, der har valgt en Parcel, kan han i mange Tilfælde godt faa Lov til at give denne Parcel i Pant igen for et nyt Laan og saa først saa Parcelen relateret bag efter og saaledes faa godt af Loven; er derimod Parcelen bleven udstilt fra Ejendommen bort for Stiftelsen af et nyt Laan, saa kan han ikke faa godt af Loven. Jeg tror, at det derfor vil være rigtigt at modificere Lovforslagets Bestemmelser noget i den Retning, Saaledes som Loven er affattet, fører det i mange Tilfælde til Ulemper, idet i mange Tilfælde Debitorer, som ellers kunde være lige saa kvalificerede i enhver Henseende til at faa godt af en saadan Lov som andre, ikke kunne faa godt af Loven, stant det maa siges, at de lige saa godt konvertere deres Gæld som andre, der faa godt af Loven. Jeg haaber, at Lovforslaget ret hurtigt kan gaa igennem Tinget, og jeg og de øvrige Forslagsstillere have ikke tænkt os, at det var nødvendigt at nedsette Udvalg; men hvis der ikke bliver nedsat et saadant, vil jeg forbeholde mig at stille et Ændringsforslag i den af mig anthede Retning, hvis det da ikke skulde møde aldeles afgjort Modstand paa Forhaand fra den højtærede Ministers Side, hvad jeg ikke haaber det vil. Med disse Ord skal jeg endnu en Gang anbefale Forslaget paa det bedste til det høje Tings og den højtærede Finansministers velvillige Modtagelse.

Finansministeren (Sittichau): Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har allerede gjort opmærksom paa, hvad jo ogsaa forholder sig saaledes, at det foreliggende Lovforslag er affattet i Overensstemmelse med den tidligere Lov af 1ste April 1887. Da denne Lov af 1ste April 1887 blev til, saa skete dette jo først efter meget vidtløftige Undersøgelser og Forhandlinger. Om jeg ikke husker fejl, blev Sagen fra Landstinget vist tilbage til Folketinget og kom altsaa til eneste Behandling her og i Landstinget. Den Stillelse, hvori Lovforslaget da kom til at foreligge, har i sine store Hovedtræk vist sig fuldstændig ved dens Anvendelse efter den

store Konvertering og de store Omsætninger, som fandt Sted som Følge af Loven af 12te November 1886. Jeg kan da med dette Forslag for Øje ikke udtale andet, end at jeg ikke finder nogen Betænelighed ved at gaa med til dette Lovforslag, som er affattet ganske overensstemmende med det da vedtagne og gældende, og jeg skal ganske særlig udtale min Paaskønnelse af, at der ikke er blevet taget flere Terminer, ikke er blevet anlagt en længere Tidsperiode for Lovens Gyldighed, end det er, nemlig, som den ærede Ordfører sagde, en Tidsperiode, ganske stemmende med den, der i sin Tid var den gældende efter Loven af 1887, fra 1ste April det ene Aar til 1ste Juli det efterfølgende Aar, hvorved de tre Terminer kunne komme i Betragtning, som ligge inden for denne Tidsgrænse. Jeg er nemlig ganske enig med den ærede Ordfører i, at det vilde være uheldigt ikke først at se, hvad Anvendelse der bliver for Loven, og da tage under nøje Overvejelse, om den skulde behøve nogen Forlængelse ud over den Tidsgrænse, der her er foreslaet. Forrige Gang skete det jo, og ved Loven af 31te Marts 1888 blev Tidsperioden atter forlænget til Udgangen af 1888, til 1ste Januar 1889. Men som Forholdene nu foreligge her, vil det altsaa være rigtigt at afvente Lovens Anvendelse, og da nøjere overveje, om der vil være Grund til en yderligere Forlængelse eller ej. Det er jo en given Sag, at der vil komme nogen Afgang i Statsindtægterne ved Lovens Vedtagelse, men da det jo er lige saa givet, at de fleste af de Omsætninger, der i Henhold til denne Lov ville komme i Stand, netop ere ekstraordinære, fordi de ere fremtaldte af en særlig Grund, den ventede Rentenedsættelse, saa vil denne Afgang i Statsindtægterne ogsaa kunne forsvares og vil ikke kunne vække nogen Betænelighed. Med Hensyn til de mulige Ændringsforslag, som den ærede Ordfører stillede i Udsigt, skal jeg dog paa Forhaand advare imod, i alt Fald i saa Henseende, at gaa for vidt, thi det fremgik jo af flere af de Sager, som efter Loven af 1ste April 1887 blev indgivne til Finansministeriet, at man var meget vidtgaende i sine Forlangender. Man forsøgte som et identisk Laan at indsthyde saadanne Obligationer eller grundede Laanet paa saadanne Obligationer, der faktisk gav Pant i mange flere Matrikelnummere eller Parceler, gav Sikkerhed i flere Genstande, end der havde været indbraget som Sikkerhed under den første Obligation. I saadanne Tilfælde kunde man ikke imødekomme Andragerens Begæring, og det finder jeg ogsaa var retfærdigt. Naar man altsaa nu vil skride til